

La que sorgí del grop

Pseudònim: **Posidònia**

Sempre que surto a navegar espero tornar-la a veure.

Aquell dia de juliol solcava el mar cap a l'horitzó, com tantes vegades, retrobant-me a recer d'aquell paradís de blau intens, mar plana i garbí suau. El patí es conduïa fàcilment, només amb petits moviments per caçar o amollar la vela, i jo navegava tranquil·la pels meus somnis.

El cel va enfosquir-se de sobte i un grop va enfurismar les aigües, ara gris plom, i aixecà grans onades que bolcaren l'embarcació i m'expulsaren del paradís, a surar lluny de la fusta. Aleshores vaig veure un cos lluent, allargassat, cabells llargs, que nedava molt de pressa cap a mi. Amb un cop de cua va adreçar el patí i la vela i, no sé com, em va fer volar fins a la bancada de popa, on vaig recuperar l'escota i tibar, per inflar la vela i posar rumb cap a la platja. M'acompanyà en el silenci de la seva mirada ultramarina i guaridora, la gran cua penjant per babord, fins que, vora la sorra, va desaparèixer per l'horitzó amb un aleteig llampant.

Avui tampoc no l'he vista, però sé que hi és, i vetlla aquesta nostra mar.

La balada de l'ermità

Amb les primeres clarors de l'alba he sentit veus a baix, a la vall. Al cap d'una estona he albirat unes siluetes entre la boira espessa que avançaven muntanya amunt. Feien una batuda pel bosc. Quan han arribat al cim, els esperava assegut al pedrís de l'ermita. Eren una dotzena, carregats amb forques i dalles. M'han preguntat si havia vist passar algú. He fet que no amb el cap. Cercaven una donzella de pell blanca i pigada, amb els cabells daurats, de nom; Margarida. M'han mostrat unes espardeñyes d'espart que havien trobat entre la pinassa. Jo no deia res. Finalment han entès que no podia trencar el vot de silenci. S'han mirat entre ells i han arronsat les espatlles amb resignació. M'han demanat una benedicció. Jo he alçat les mans en un gest cerimoniós i ells han acotat el cap.

Després han prosseguit el camí. Un d'ells, abans de marxar, s'ha fixat en el tros de terra acabat de llaurar i m'ha preguntat què havia plantat. Quan ha recordat que no obtindria resposta ha fet un gest amb la mà per deixar-ho estar. Se n'ha anat sense saber que ara és el temps de les margarides.

Brunelda

L'amiga discreta — HORATIO —

La primera vegada que vàrem parlar, ell estava jugant al carrer amb el gos d'una veïna.

En Carles era un noi solitari i tothom va coincidir que havia estat mala sort que en el moment que l'apartà de damunt seu passés un camió, i acabés sota les rodes convertit en un embull d'ossos i sang. Després mentre l'acompanyava a casa vaig haver d'insistir-li que no era culpa seva. Havia fet el que calia. Uns anys després vaig aconseguir convèncer-lo, parlant-li dia i nit, que aquelles dones que se li atansaven, l'únic que volien era separar-nos. Poc a poc, una darrere l'altra, van desaparèixer de la nostra vida.

Érem tan feliços! Ara, arran d'aquella injusta injecció letal, ja no podem parlar. Però sabeu que em va dir abans de marxar:

—Gràcies per «parlar-me» tots aquests anys. Has estat l'única i veritable amiga que he tingut.

Avui he començat a xerrar amb l'Oriol. També és una noi retret i solitari. Crec que ens avindrem.

Si tu en sents sol et puc fer companyia, només nosaltres dos. Estic, dia i nit, disposada a venir quan em necessitis. Alguns entabanadors m'anomenen esquizofrènia.

Tu diguem, l'amiga discreta. Vols ser amic meu?

L'ÀPAT

Els Orfila foren els darrers en arribar a la vil·la del marquès.

— No acabo de creure'm que ens hagi perdonat — digué ell.

— Per què, si no, ens hauria convidat? —contestà ella. Després assenyala les estructures vermelloses del passadís i afegí—: Quina extravagància!

Entraren al saló, on ja hi havia una vintena de convidats. Els estranyà reconèixer només una cara.

—Vostè no és l'odontòleg del marquès?

—Ho era fins que vaig cometre un descuit... —confesà.

Passava el temps i no feien acte de presència ni el menjar ni l'amfitrió. Impacients, alguns decidiren partir, malauradament trobaren la porta tancada. Aleshores i rompé una veu serena.

— Bon vespre.

Els presents no localitzaven la provinença d'aquella veu.

— Em mireu però no em vegeu. Sóc aquí i allà. He transcendit. He abandonat la carn. La meva essència resideix dins un nou cos: la casa. Ergo, us trobeu dins meu. Ho admito: éreu escòria però, com a àpat, heu estat suculent. Que comenci la digestió!
— anuncià.

Quan les parets secretaren els primers sucs gàstrics capiren que no es tractava d'una

broma. Els crits, que acompanyaven les fallides temptatives de fugir mentre l'àcid corroïa i descomponia els teixits, eren ensordidors.

LLUNES

LLUNA CREIXENT

En Pol toca sota la roba d'en Sergi. Quan aquest, tímid, el vol apartar, les ungles del Pol l'esgarrapen marcant la seva esquena.

LLUNA DE MEL

Es besen, enamorats. Un xuclat al coll del Sergi n'és la prova del delictes.

LLUNA MINVANT

La monotonia s'apodera de la relació. En Pol ja sap com pressionar els mugrons del Sergi sense fer-li ferida.

LLUNA DE SANG

En Pol arriba a l'èxtasi. Follar-se en Sergi asfixiant-lo i deixant-lo mig mort fa que s'escorri més i millor.

LLUNA PLENA

I en Pol cau en la temptació de voler tastar la sang d'en Sergi per tenir una apoteosi sexual.

LLUNA BLAVA

De vegades, els orgasmes venen per duplicat. Per fer-ho bonic amb el segon, en Pol no respecta la paraula de seguretat.

LLUNA NOVA

En Sergi reneix... Impregnat de la sang d'en Pol, aprèn que trepitjar és millor que ser trepitjat i ja frisa per posar-ho en pràctica a la següent relació.

Llunàtic

Mazu

Després d'haver perseguit per dos mars i tres països, i haver eliminat un malèfic Ushioni que amenaçava la supervivència de la humanitat, l'heroi Sean, irlandès d'avantpassats burundesos, denuncia, per prevaricació, la seva protectora Mazu, la deessa dels oceans.

El Magistrat de la Sala d'entitats divines mira el dossier abans d'entrar a la sala. La Lin, cinquè fill i primera nena del pescador Lin Yüan, va néixer a meitats del segle X i no va plorar ni va parlar mai. Als divuit va esdevenir Mazu.

Fins ara. El Magistrat mira el full intrigat: onze segles en quatre ratlles.

–El testimoni de l'acusació: Sean.

Mentre puja a l'estrada, en Sean no s'atreveix a mirar la tristor de sentir-se traïda als ulls de la Mazu.

—A cada instant neix una tempesta en algun mar i la Mazu no fa res per evitar que morin centenars de persones que només volen fugir. Ella hauria de protegir els navegants.

»L'any 980 va lluitar amb Neptú i el va destruir perquè no feia la seva feina. Va ocupar el seu lloc perquè calia. Ara em toca a mi. I si no ho veu, està més escarxofada a la poltrona del que pensava.

Lin

Probabilitats (Pseudònim: **Lorem Ipsum**)

L'explosió que va dinamitar la nau va sorprendre el capità fora d'aquesta. En K, el seu robot de càmera, ràpidament l'havia protegit amb el seu cos metàl·lic i havia tallat el cable que els unia a l'enclusa del pont de comandament. Ara vagaven per l'espai, gairebé sense oxigen.

—Merda! —va exclamar el capità—. Ens ha anat de ben poc, què dimonis ha passat?

—Dades de l'accident: insuficients —va respondre dòcilment el robot.

—Merda! —va repetir el capità—. Està bé, busca una maleïda solució!

—Cercant... Supervivència del capità, problema de difícil solució...

—Ets un amor, K, ho sabbies?

No hi va haver cap resposta, més enllà del soroll de l'alarma del vestit d'astronauta alertant que li quedaven menys de tres minuts d'aire respirable.

—No és per distreure't, però tenim una miqueta de pressa...

—Única solució possible: trobada —va interrompre en K—. Segons la màxima humana, descartat tot l'impossible, el que resta amb probabilitats, ha de ser cert. Probabilitats d'esquinçar el vestit i propulsar al capità fins a un indret on sigui rescatat: 0,0000000000000001.

—COM???

Aquest cop sí que hi va haver resposta.

—Executant —va precisar la freda veu robòtica.

Un nou món

Les orenetes feia dies que havien abandonat els nius. Que descaradament aquella estigués al balcó mirant-la fixament no tenia sentit. La convidava a sortir: travessant la porta d'entrada no podia creure el que veia. El gris de la ciutat era ara un bosc

tropical. No va tenir temps de gaudir del paisatge, va sentir una forta fiblada a la cama dreta. Un ésser estrany entre un gnom, un peluix i un escarabat li tenia clavades les dents. Quan va ajupir-se per apartar-lo tres éssers més se li tiraren al damunt i en dècimes ja estava envoltada així que arrencà a córrer. Feia estona que fugia entre l'espessa vegetació i començava a quedar-se sense alè. Una clariana s'obria davant seu i pensava tenir una oportunitat però no va ser així. Va veure's avocada a un penya-segat amb una caiguda de la que no veia la fi. Havia de prendre una decisió perquè en breu l'atraparien, i saltà. Li semblava que feia molta estona que queia quan de repent veié davant seu els ulls castanys del seu nét: - "Àvia com t'he de dir que aquestes són les meves ulleres de realitat virtual i no les teves de llegir"

Bloc de notes

Violència lenta

El ganivet finament esmolat llisca per damunt la pell humida. A través dels guants ell palpa la seva obra d'art.

L'acaricia.

No hi percep cap anomalia. Llisa, neta, perfecta. Cap arruga, cap piga, cap pèl. La boca se li omple de saliva densa. Un glop, l'empassa.

Ha arribat el moment.

Canvia d'eina per una més punyent i zas!, l'ensorra dins les entranyes. La cara se li omple d'esquitxos vermells tebis. Alguns han anat a parar prop dels llavis. Tanca els ulls. Treu la llengua i se'ls llepa. Gust salat, amarg, dolç o àcid? No, fel.

Una pestilent fortor espessa li omple els pulmons. Inspira. No pot evitar un acte reflex com un cop de puny a l'estómac. Una nàusea li omple la boca d'un glopada de vòmit. Fa el cor fort i engoleix el verí pútrid. Sent un calfred que el recorre des de la nuca fins al turmell.

Es recrea veient la massa magmàtica i lenta que emergeix del cos mort: budells, fetge, vísceres, bilis, sang coagulada. El líquid regalima marbre enllà li enllefisca el davantal.

Quin plaer!

Llavors una veu el desperta de l'altra banda del taulell:

—Què Manel! Quan carai acabaràs de netejar-me el peix?

L'amic invisible

Timeo

No facis burilles, t'estic veient

Soc el teu amic invisible

Qui ets?

Com has entrat al meu WhatsApp?

No només al teu WhatsApp, a la teva càmera, al teu correu, a les teves fotos, a les teves xarxes socials, als passwords dels teus comptes, controlo el teu mòbil

No m'ho crec, com ho has fet això?

Això no importa, el que importa és que et puc fer la vida impossible, arruïnar-te econòmicament, destruir el teu prestigi i algunes coses més que no t'agradarien. O sigui, que et tinc agafat pels collons, informàticament parlant, és clar.

No m'ho crec

I perquè t'acabes de posar les ulleres i et tremola la mà?

Què vols?

Només que em facis un favor, i sortiré de la teva vida, i del teu mòbil, per sempre

Un favor? Quin favor?

Fàcil. Agafa un paper i escriu "de part de l'amic invisible"

I ja està?

Després agafa un ganivet, ves a un lloc apartat i discret i, sense que ningú et vegi, li claves a la primera persona que passi pel teu costat

Sí, home, i què més?

Després li deixes al damunt el paper escrit i li fas una foto, jo ja la veuré